

FIRTINANIN UYARISI

1

Seth, fırtına bulutlarının daha önce bu kadar hızlı toplandığını hiç görmemişti. Fırtına sanki ona doğru uzanıyor; kocaman, karanlık bir el onu kapıp kaçırmaya hazırlanıyordu. Nefesini kesen, boğucu bir dehşet hissi içinde büyüyordu.

Dar yollardan ve sokaklardan geçerken ortalık gök gürültüsüyle inliyor, kapkara bulutlar mürekkep damlaları gibi ufukta dağılıyordu. Soğuk yelle birlikte incecik damlalar Hathern köyünün üzerine inmeye, ekim ayazını iyice hissettirmeye başlamıştı. Keskin bir rüzgâr esiyor, kulaklarını kapatan dağınık siyah saçlarını savuruyordu.

Seth, ceketinin içinde sarılı bibloyu taşıyor, koşarken onu karnına bastırıyordu. İçinden bir ses onu gizlemesini söylüyordu. Giderek kararan gökyüzü sanki düşman gözlerle doluydu.

Eve vardığında yağmur çok şiddetlenmişti. İçeri girip sokak kapısını kapattı, kapıya yaslanıp nefesinin düzelmesini bekledi. Anne babası her zaman olduğu gibi oturma odasında televizyon başındaydılar.

“Dışarıda sanki gök deliniyor, değil mi?” dedi annesi. Babası da belli belirsiz homurdanarak onayladığını belirtti.

Hissetmiyorlar mıydı? Fırtınanın dehşetini, o korkunç duyguyu, onları içine alıp yutmak istediğini hissetmiyorlar mıydı? Mutlaka hissediyorlar, ama gazetelerde yazmadıkça ya da haberlerde dile getirilmedikçe bilmek istemiyorlardı.

Koşarak odasına çıktı. Rüzgâr şiddetlenip pencereleri zorluyor, yağmur camları dövüyordu. Saat daha dört olmasına karşın hava kararmıştı. O, kolay korkan bir çocuk değildi ama şimdi korkuyordu.

Perdeleri kapadı, bibloyu çıkarıp yatağın üzerine koydu.

Bibloya her baktığında ürperiyordu. Mürekkepbalığına benzeyen bu tekinsiz canavar, gri renkte cansız gözüyle ona bakıyordu. Taştan dokunaçları, yumurta biçiminde, içi dumanlı beyazımsı bir minerale sarılmıştı.

Orada kasvetle duruyordu; çirkinliğinden başka göze çarpan bir özelliği yoktu. Dışarıda bir şimşek çaktı. Uzakta bir kedi miyavladı.

Yavaşça uzanıp onu eline aldı. Dokunduğunda ele soğuk geliyordu. Yaklaştıırıp canavarın dokunaçlarının sarıldığı yumurtaya baktı.

İçinde ince kurtçuk şeklinde bir parlaklık, huzursuz bir yılan gibi kıvrılarak döndü. Biblio elinde ısınıyor, ışık iyice parlıyordu; sonunda yumurta minik bir güneş gibi aydınlandı.

Sanki canlıydı. Sanki içinde canlı bir şey vardı.

“Senin için geliyorlar, öyle değil mi?” dedi Seth usulca. “İkimiz için geliyorlar.”

Seth sırt çantasını kapıp içine telaşla birkaç parça giysi attı. Bibloyu bir tişörte sarıp çantanın içine koydu. Işık, elinden bırakır bırakmaz sönmüştü.

Hemen sonra, cep harçlıklarını koyduğu kumbarayı çıkardı. Bir beyzbol sopasının, basketbol topunun ve BMX bisikletin ön tekerleğinin de içinde olduğu bir yığının arkasına saklamıştı kumbarayı. Seth her zaman hareketli bir çocuk olmuştu, bilgisayar oyunları ve televizyon ilgisini çekmezdi. Öte yandan yeni şeylere çabucak heveslenir, hevesi bir o kadar çabuk kaybolurdu. Hiçbir şey ona uzun süre heyecan vermiyordu, sorun buydu. Ona göre her şey fazla düzenli ve güvenliydi.

Ta ki Zehir dünyasını, bir çizgi romanın içindeki o dünyayı keşfedene dek.

Kumbarayı açıp buruşmuş bir avuç kâğıt parayı cebine sokuşturdu. Ne zaman döneceği belli değildi. Belki hiç dönmezdi.

Çatıda bir tıkırtı duydu, sanki ufak yengeçlerden oluşan bir sürü tepesinde koşturuyordu. Seth kafasını kaldırıp baktı. Buz gibi bir el kalbini sıktı.

Bu sesi tanıyorum.

Daha fazla gecikemezdi. Yine şimşek çaktı, gök gürledi. Fırtına artık neredeyse tepedeydi. Üzerine bir yağmurluk geçirip çantasını sırtına attı. Tam kapının koluna uzanmak üzereydi ki annesi kapıyı açtı.

“Fırtınayı duyuyor musun?” diye haykırdı mutlulukla içeri dalarak. “Sanki dünyanın sonu gelmiş—” Seth’in üzerinde yağmurluğu, sırtında çantasıyla orada dikildi-

ğini görünce birden durdu. “Bu havada dışarı mı çıkıyorsun?” diye sordu.

Üzerinde pamuklu kalın bir tişört ve eşofman altı vardı. Tombul güzel yüzünden şaşkınlık okunuyordu. Sarı saçları her gün biraz daha ağarıyordu. Bunu dert etmemek için saçlarını kısacık kestirmişti.

Onu hep böyle hatırlayacağım, diye düşündü Seth hüznle. *Anlamadan, bana aynen böyle bakarken.*

“Gitmem gerek,” dedi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bilmiyorum. Uzaklara.”

Annesi anlamadan ona bakıyordu. Bir bahane uydurup onu atlatabilirdi ama Seth dürüstlüğe önem verirdi, yalan söylemezdi.

“Anne, zamanım yok,” dedi. Annesi kapının önünde durmuş, yolunu kesiyordu. “Gitmek zorundayım.”

Annesinin gözlerinde toplanan yaşları görünce ses tonundan hemen pişman oldu. Çoğu zaman ailesini başının belası olarak görmüştü. Hayatları o kadar sıkıcıydı ki onunla benzer hisleri paylaşabileceklerine inanamıyordu. Onların da birey olduğunu unutmak hiç de zor değildi.

“Hayır, gitmek zorunda değilsin,” dedi annesi alçak sesle. Sonra sesi yükseldi: “Hayır, gitmek zorunda değilsin. Bizi geçen defa düşürdüğün durumdan sonra olmaz! Bizi yine terk etmeyeceksin.”

Oğlunun üzerine atılıp beceriksizce sırt çantasını çıkarmaya çabaladı. Seth ona karşı koyuyordu, ama kolu çantanın sapına takılmıştı.

“Beni rahat bırak!”

“Bizi yine terk etmeyeceksin.”

“Anne, ben...”

Annesini istediğinden daha sertçe itince kadın tökezleyip arkasındaki gardıroba çarptı. Dirseği acıdı ve gözleri yaşlarla doldu.

“Bunu bize niye yapıyorsun?” diye sızlandı.

Annesini ağlarken görünce Seth kendini kötü hissetti. Onlarla aynı odada olmaya bile katlanamayan birini değil, gurur duyabilecekleri bir evladı hak ediyorlardı. Sakinleştirmek için ona doğru uzandı, ama daha dokunmadan durdu. Bunu onlar için yaptığını anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Üzerlerine çökmek üzere olan şeyin hepsini mahvedeceğini... O bile tamamen kavrayamıyorken, onun bunu anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

“Özür dilerim anne,” dedi. “Başka seçeneğim yok.”

Kapıdan çıkıp merdivenlere doğru yöneldi. Annesi, babasına seslenerek arkasından seğirtti.

“Mike! Mike! Seth yine evden kaçıyor. Ona engel ol!”

Güçlü bir el bileğinden kavradığında Seth, sokak kapısını açmış çıkmak üzereydi.

“Hayır, gitmiyorsun!” dedi babası. Yüz ifadesi katıydı, küçük gözleri öfkeyle parlıyordu. Seth içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. Elini sertçe çekti. Babası onunla sadece konu disiplin olduğunda ilgileniyordu.

Kapı aralığında birbirlerine dik dik baktılar. Annesi merdivenlerin yarısında duruyordu; ağızını eliyle kapatmış, donup kalmıştı. Onları izliyordu. Seth babasını alt edecek yaşta değildi ama karşı koyabilirdi.

“Gidiyorum,” dedi. “Ama dönebildiğim zaman geri geleceğim.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi babası. “Geçen defa annenin kalbini çok kırdın, kadir kıymet bilmez sıpa!”

“Bazı şeyler evde oturup televizyon izlemekten daha önemlidir baba,” dedi Seth soğuk bir tavırla.

Babası yanıt vermek için ağzını açmıştı ki tam o anda dışarıdan, tüm köyü inleten ve insanın kanını donduran bir uluma sesi geldi. Acı çeken, kaybolmuş bir kurdun av çağrısını andırıyordu. Ama bundan yüzlerce kat daha kötüydü.

“Bu da neydi?” diye fısıldadı annesi merdivenlerden.

“Beni almaya geliyorlar anne,” dedi Seth. “Kaçmam gerek.”

“İçeri gir o zaman,” dedi babası. Yüzünde boş bir ifade vardı, dışarıdaki fırtınaya bakıyordu. Sesindeki sertlik kaybolmuştu. Artık karanlıktan korkan, orta yaşlı, kel bir adamdı sadece. “İçeri girip kapıyı kapat. Dışarısı güvenli değil.”

Şimşek köyün tamamını bembeyaz bir ışığa boğdu. Fırtına tam tepelerindeydi.

“Artık hiçbir yer güvenli değil,” dedi Seth ve bunu söyledikten sonra arkasını dönüp koşarak evden uzaklaştı.

3

Seth sokaklarda koşarken paltosunun kapüşonunu kafasına geçirdi. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyor,

köyün dolambaçlı yollarında dereler oluşturuyordu. Kilisenin oluklarından boşalıyor, eski izci kulübesinin pencere kenarlarından taşıyor, okul bahçesinin paslı oyun parkından akıyordu. Fırtına ıslık çalarak üzerine saldırıyor, kediler miyavlıyordu; dışarıda bir yerlerde korkunç şeyler oluyordu.

Anne babasının arkasından bakıp bakmadığını görmek için dönüp eve göz attı. Annesi ona sesleniyordu. Babası arkasından gelmesini engellemek için onu tutuyordu. Seth babasının, “Ölümüne koşuyorsun,” diye bağırdığını duydu.

Annesini içerde tutmaya çalışmasının asıl nedeni bu değildi ama. Asıl nedeni çatıların tepesinden yükselen çığlıktı. Belki de sonunda dünyada, gazetelerde yazmayan, siyasetçilerin açıklayamadığı şeylerin de olduğunu hissetmişti. Bunu hissetmiş ve korkmuştu.

Seth kapının kapandığını duydu. Anne babası güvenli olduğunu düşünerek kendilerini evlerine kapatmışlardı. Onların haklı olmasını umut etti. O gittiğine göre dert etmeleri için bir neden olmamalıydı. Düşmanın istediği bilye. Shard.

Evleri bir tepenin yamacındaydı. Yukarı doğru koşmaya başladı, orada bir dörtyol ağzı vardı. Nereye gideceğini bilmiyordu, tek bildiği şey uzaklaşması gerektiğiydi. Şimşek göz kamaştırıcı çatallar oluşturarak bulutları ayırıyor, fırtına öfkeyle kükrüyordu. Yanından geçerken kilisenin avlusundaki ağaçlar eğilip çatırdıyordu. Köydeki gölgeler koyu ve yoğundu, bu gölgelerin arkasında ne gizlendiğini bilmiyordu.

Yolun tepesinde durup köşeden baktı. Önünde kovağa doğru ilerleyen birini görünce donup kaldı. Bu

adam dışında Hathern'ın diğer tüm sakinleri evlerine girmişti. İriyarı biriydi, boyu bir seksenin üzerindeydi. Geniş omuzlu ve kiloluydu. Üzerinde bir yağmurluk vardı, yüzünü gizleyen gri bir fötr şapka takmıştı.

Ama Icarus Scratch'i tanınması için yüzünü görmesine gerek yoktu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu; koşarak döndü ve kilisenin avlusuna giden dar yola girdi. Böylece eski bina Scratch ile arasında kalıyor, adamın onu görmesini engelliyordu. Mezar taşlarının arasındaki parke taşlı eski yolun üzerine eğilen ağaçlar hışırdayıp uğulduyor, bu olağandışı fırtınayla deli gibi savruluyordu. Seth düşmanlarının onu izlediği fikrinden bir türlü kurtulamıyordu. *İşte burada! Burada! Burada! O çocuk burada!*

Kilise avlusunun diğer kapısından çıkınca bir sıra evin önünden geçen dar ve boş yola vardı. Evlerin perdeleri kapalıydı ve perdelerin arasından ışık sızıyordu. Seth yola çıkarken karanlığın içinde sokak lambaları titreşerek yandı. Köyü sarı bir ışık kapladı.

Yolun sonunda bir kavşak vardı, yol buradan ilerleyip okulun önünden ve parktan geçiyor, köyün arkasındaki tarlalarla ormana ulaşıyordu. Seth o yöne gitmeye karar verdi. Çok bilinçli bir karar olduğu söylenemezdi.

Scratch'ten iz var mı diye son kez çevresine bakındı, sonra kavşağa doğru koşmaya başladı. Önünde biri belirmediğinde tam da kavşağa varmak üzereydi.

Siyah ceket ve kalem etek giymiş zayıf bir kadını karşısındaki. Sarı saçlarını sıkıca toplayıp topuz yapmıştı; elinde deri bir çanta vardı. Yüz hatları sivri ve keskin-di. Başı önde hızlı hızlı yürüyor, yağmurdan korunmak

için büyük bir şemsiye taşıyordu. Başını kaldırınca, onu fark edip duran Seth'i gördü.

“Ne berbat bir gece,” dedi. Üst sınıftan kimselerin o keskin aksanıyla konuşuyordu. “İslanmışsın. İstersen çantamda bir şemsiye daha var.” Kendi şemsiyesini tutmaya çalışarak Seth'e doğru ilerledi. “Eğer şunu bir saniye tutarsan şemsiyeyi çıkarabilirim.”

Zararsız biri olabileceğini düşündü Seth. Yolda fırtınaya yakalanmış öylesine biriydi. Hem şemsiye de işine yarardı. Kadının şemsiyesini tutmak için elini uzattı.

Bir şimşek çaktı ve ortalığı bembeyaz bir ışığa boğdu. Seth bir an için önünde üst sınıftan kibar bir bayan değil, başka bir şey gördü. Sivri dişleri olan, pörsük bir şeydi. Keçilerinki gibi ince uzun birer çizgi halindeki gözleri alev alev yanıyordu. Bir kâbustan fırlamış gibiydi.

Seth hatasını fark ettiğinde çok geçti. Arkadaşı Kady ona bu kadından söz etmişti. İsmi Bayan Benjamin'di. Scratch kötüyse, bu ondan da beterdi.

Bayan Benjamin, Seth'in ifadesinin değiştiğini fark etti, yüzü bir hırıltıyla kasıldı. Seth'in kolunu tutmak üzere uzandı ama Seth kolunu tam zamanında çekince tırnakları ancak paltosunu çizip geçti. Yağmurun altında, başı önde koşmaya başladı Seth. Koşarken onun arkasından tiz bir sesle çığlık attığını duydu.

“Nereye gidersen git seni bulurum. Gidebileceğin hiçbir yer yok Seth Harper. Shard'ı bize ver.”

Seth paniğe kapılmıştı. Ona bakan şeytansı gözlerin verdiği korkuyla titriyordu. Köye doğru kaçtı, fırtına her yerden saldırıyor, yağmur suları yüzünden sel gibi

akıyordu. İçindeki biblonun ağırlığıyla çantası sırtına çarpıp duruyordu.

Arka sokaklardan, evlerin yanından, bahçelerden geçti. Arada, yanı sıra koşan bir kedi ya da çatılardan onu izleyen bir gölge gözüne çarpıyordu. Köyün her yanında kediler miyavlayıp feryat ediyordu. Seth onların kimin tarafında olduğundan emin değildi. Düşmanına yerini mi bildiriyorlardı, yoksa kaçması için onu uyarıyorlar mıydı?

Köyün sonunda sakinlerin sebze yetiştirdiği küçük küçük bahçeler vardı. Fırtınanın etkisiyle toprak burada sulu bir çamura dönüşmüştü. İlerde, dar bir kır yolunun sonunda orman görünüyordu.

Seth bahçelerin arasından bata çıka ilerledi, ayakları çamura batıyor, dönüp dönüp arkasına bakıyordu. Sokak ışıklarından uzaklaştıkça karanlık derinleşiyordu. Sebze sıriklarının, gübre yığınlarının, barakaların arasından geçerken gittiği yeri zar zor görebiliyordu.

Göremediği hayvanın çığlığını işte o anda duydu. Daha önce babasını rahatsız eden sesin aynısıydı bu; azap çeken bir hayvanın korkunç çığlığı. Ama bu sefer çok, hem de çok yakındaydı.

Sanki sebze bahçelerinin içinden geliyordu.

Var gücüyle atıldı, sebze tarhlarının arasından ilerliyordu. Rüzgâr, yağmur ve çamur yavaşlamasına neden oluyor, Seth bunlarla mücadele ederek yoluna devam ediyordu.

Bir şimşek çakıp çitleri ve barakaları aydınlattı. Barakaların arkasında kocaman bir şeyin kıpırdadığını fark etti, sadece arka ayaklarını görmüştü ama o kadarı yetmişti.